

Kırılmanın Sessiz Türküsü

– AYDIN UZKAN · 09 Ocak 2026



İnsan, kırılğan bir cam gibidir; dışarıdan bakıldığında parlak ve bütün görünür, ama en ufak bir darbe ile çatlayabilir. Kırılmak, insanın varoluşunun kaçınılmaz bir gerçeğidir. Bazen en saf hâliyle insan olabilmektir.

İnsan, zihninde kendini ve hayatını acısız, kusursuz, dengeli bir bütün olarak kurma eğilimindedir. Bu, aslında ruhun kırılğanlığını koruma çabasıdır.

Kırılmalar, bir anı gibi ruhun içinde derin izler bırakır. Kim bilir, bazen sözler, bazen yalnızlık, bazen de bir bakış bedenden önce ruhu çatlatır. Ve her çatlak, hayatın sessiz çığıdır.

Her kırılma bir hikâye taşır; bazen utanç, bazen kayıp, bazen de sevinç. Bazen bir çöküş değil, ruhun sessiz bir dönüşümüdür. İnsan geçmişin izlerini taşır, tıpkı duvarda çatlamış bir boyanın ardındaki renkler gibi. Ve her iz, hayata dair bir tanıklık sunar.

Kırılmanın en sinsi halleri sessizlikte saklıdır. İnsan yalnız kaldığında, içindeki boşluk yankılanır. Kalbin bir odası varmış gibi, kapıları ardına kadar açık, rüzgârın ve anıların dolaştığı... Her rüzgâr bir hatıra fısıldar, ve insan yavaş yavaş, fark etmeden parçalanır.

Kırılğan ruh, bir yaprağın rüzgârla dansı gibidir; hafif bir dokunuşta savrulur, ama kendi zarafetiyle hâlâ ayakta durur. Her çatlak, geçmişin gölgesi, her sızı, bilinmezliğin melodisidir; ve insan, o melodiyi dinlemeyi öğrenmezse ruhunu hiç tamir edemez.

Kırılmış bir ruh, fiziksel bir yara gibi sarılamaz; ancak zaman ve anlayışla yeniden bütünleşebilir. Çünkü ruhsal kırılma sadece acı hissetmekten ibaret değildir; bazen kendi duygularını tanıyamamakla başlar. Sevgi bir ip gibi kopar elinden, güven bir cam gibi düşer yere... İnsan, kırılıp kaybolan her parçanın ardından kendine yeniden dokunmaya çalışır ama eksiklik hep bir gölge gibi peşindedir.

Ruhun kırıkları çoğu zaman görünmezdir; zihinde açılan çatlaklar, gün ışığına çıkmaz. İnsan kendini suçlar, kendini sorgular, bir anlam bulmaya çalışır. Ama bazen hiçbir anlam yoktur, sadece çatlamış bir benlik vardır; ve bu benlik, sessiz bir çığılıkla kendi karanlığında yaşar.

Kırılmak, yalnızca bitiş değildir. Her çatlak, ışığı bir şekilde içeriden yansıtır. İnsan, kırıklarının arasından

sızan bu ışığı görürse, yeniden bütünleşmeyi öğrenir. Acı, öğretir; sessizlik, dinlemeyi öğretir. Ve insan, kırılmış ama hâlâ yaşayan bir varlıktır.

Zaman, kırılmış parçaları bir araya getiren sessiz bir şifacı gibidir. Parçalar birbirine uymasa da, her biri insanın hikâyesini anlatır. İnsan, yeniden kendini toplamayı öğrenir; bazen yeni bir renk, bazen yeni bir iz ile bütünleşir. Kırıklar, artık utanılacak bir kusur değil, hatırlanacak birer ders olur.

-
-
-